

עין משפט
גז מוצה

קי:

שמונה שרצים פרק ארבעה עשר שבת

מסורת הש"ס

לו א מיי פשוה הלכות
אסורי ביאה הל' י"א
סנה לזין קב טושיע ארבע
סי ה טעף יז:
לח ב מיי סס הלכה י
טושיע סס פמי י"א:
לח ג מיי סס טושיע סס
טעף יז כג"ה:

תורה אור השלם

1 ומעין וכתוב ונתק
וכרות לא הקריבו לוי
ובארבעם לא תעשה
ויקרא כב כד

והתניא מניין לפרוה (ג) שהוא אסור. ואל"ת אפילו לא אסור סורוס
מיקשי ליה דליתקרי משום פריה ורביה וכ"ת משום דהוי
מזי לשנויי ציט לו בניס הא משמע בסוף הכה על יצממו ויצמות דף
סה: גבי דבימהו דר' תיאל דלי הוה מייפקדה אפריה ורביה לא הוה
שמאי סמח דעקרתא א"ע"ג דהוי לה
שמי נקוט ושני זכרים משום נבקר
זרע [את] זרעך וערעך אל מנת ידך
וקלה י"א ובלשה דלא שייך סורוס
אוקי במסקנא לרבי יוחנן בן ברוקה
דמתייב בפריה ורביה בעקרה וזקנה
ולא מוקי ציט לה בניס ויש לומר
דמסורוס ניחא ליה למפרך משום
דליכא למ"ד נפרק הכה על יצממו
(סס דף סח:) כיון דקיימא פריה ורביה
תו לא נריך: תלמוד א"ר
ובארבעם לא תעשו: מנח קא דריש
והא דלמך כתיבנהו (דף י"ד): שאלו את
בן זומא מהו לסרוקי כלנא אמר להו
בארבעם לא מעשו כל שצאלתסם לא
מעשו התם נפקא לן מארץ דמפרש
בשאלמות דרב אחאי"י דהא חובת
הגוף הוא מה לי נבקר מה לי כתיב
אלה הוי נבקר כלל אשר נבקר אתה
והכל מנח דריש כדפי' ומה שמפרש
בשאלמותו דהא דאסר לשמות סמח
דעקרתא היינו כרבי יהודה דלמך
דכב שאלן מתכוין אסור וא"ע"ג דק"ל
כר"ש דשרי היינו דוקא בשבת משום
דצניין מלאת מתעבת אלל בכל
המורה כולה כתיב לן כרבי יהודה
ואין נראה לר"י דכלל המורה כולה
ק"ל כר"ש דשרי כמשמע לעיל כפי'
המולא (פ"א): דלמך דרבי יוחנן סבר
כסתם משנה דמיר חוסף ומפסקם
וכו' והיינו כרבי שמעון דשרי דכר
שאלן מתכוין וכן משמע נפרק כל
פסולי המוקדשין (בבב"ב דף ל"ג)
דשמואל סבר כר"ש כלל המורה כולה
דכר שאלן מתכוין שרי גבי המקח
דס נבכור דפקק שמואל התם כר"ש
דשרי להקיין ופרקי עד השתא לא
אשמעינן שמואל דכר שאלן מתכוין
מומר דלמך רב חייל בר אשי' ולי
יש מילוק בין שבת לעלמא איטריך
התם שפיר לפסוק כר"ש א"ע"ג דכר
אשמעינן דשבת הלכה כר"ש והכל
אתיא אפילו לר' שמעון דפסיק רישיה
הוא דודאי יתמך בשמי' כוס עיקרין:
להביא

קפיו. כלי מחזיק ג' לוגין: שמכי. כללים: פרסאי. גדולים הם:
קוס מוויני. מלי מוויני כמו יעמוד השמן (מלפס ב ד'): וליבעסה.
יעמנה כלי ידעמה פתאוס: כונא. מלא אגרוף: מוריקא.
כרכוס: שכלילא. תלתן פנגרי"ג: שיעי דנגא. מגופת כבית:
ולשייפיה. לכשורו כמים: פשטינא.
עשב שאלו גדל בקומה אלל הולך
ופשט על גבי קרקע: חרנוגא. מין
עשב הוא שגדל אלל היגים: הינפא
רומינא. מין הגא הוא שנקרחת
רומית: וליסבה כשחקי דכיתנא.
יקחו אותו האפר ככלאי כגדי פשתן
קקין: דעמר גופנא. קוטיון: ליכרי
שז כירי. שצעה גומות: ששיסא
דערלה. זמרות של כרס ילדה:
וליקטתה כסא דחמרא. יאחז כוס של
יין בידיה ומשכ על הגומא: ולוקטת
מסא. מעל גומא זו וישיבה על זו
ועל כל עמידה נימא לה קוס מוויני:
קמחא דסמידא. קמח סולת: וליסבה.
יסוכו אותה ממנו: דנעמיסא. כמ
לשמה: ליפסח לה כתיבא דחמרא
לשמה. כלומר יין הרבה ששתה
תמיד: שערסא דמשפסח כשפסח
דכונא חורסי. שורה הנמלאת
בכללי פרדה לבנה: אי נקטא. לה
בידה חד יומא פסקה מווינה תרי
יומי. אית דגרס נקטה חדא נימא
גרעין אחד: לירקונא. דלמך לעיל
קומא וגביה גילא וכרכמא תרי
בשיכרא ומיעקר: ואי לא. דלית
ליה. אי נמי עבד ולא אחיי: רישא
דשיכרא. ראש דג ששמו שביטוטא:
דמילחא. שהוא מלוח: מוויני דקמלי.
זיר חביס: דקירי. מין עופות
קטיס: ולישייפיה. יפספסוהו כו:
בין סנור לגודא. בין סנור לכותל
נמקוס חס שזיע וילא החולי: הרובא
שיחממנו. לוח: יקנתו כסדינו.
יעטפו כסדינו יפה או כסדין של
חולה אחר של חולי זה: עבד ליה רב
כהנא. רפואה זו של סדין: קירא
דנישכרוסי. שעה הלפה ונוטפת
מכורת שנתמללה וערפת: אהלא.
אלויין: סולנא. ארוס: עילא בר
חמרא. עיר בן אסות: ולינא
החולה: מליעסא דרישיה. המלעות
ראשו: וליכוק ליה דמא מאסופיה.
יקח לעיר ממלחו: ולוסיבא ארישיה.
ישך הדס על המלחת: ולודר
מעשיה. שלא יכנס מדס זה צנינו:
רישא דכרכסא. של איל: דמנח ככסא.
כבוש בחומך או כירי: דכר אחר
מוטרנא. מור עולא (ו) במכרכרות
מומר: מככוסא דמישרי. מאלמט
הערוגה שהם חריפים: אשגלן גלימין.
השאלית הטלית: ואיני כה. ואשן כה:
קלי. מעט: איכרין גנא. נכרך כה וישן
כה: נפל סורסא סורסא. קדמה הטלית
מחוס שריפת החולי שילא עם היציה
ונפלה חמיכות דקוט: ומי שרי. לשמות
כוס עיקרין: לא פששו. קרי ביה לא

התניא מניין לפרוה (ג) שהוא אסור. ואל"ת אפילו לא אסור סורוס
מיקשי ליה דליתקרי משום פריה ורביה וכ"ת משום דהוי
מזי לשנויי ציט לו בניס הא משמע בסוף הכה על יצממו ויצמות דף
סה: גבי דבימהו דר' תיאל דלי הוה מייפקדה אפריה ורביה לא הוה
שמאי סמח דעקרתא א"ע"ג דהוי לה
שמי נקוט ושני זכרים משום נבקר
זרע [את] זרעך וערעך אל מנת ידך
וקלה י"א ובלשה דלא שייך סורוס
אוקי במסקנא לרבי יוחנן בן ברוקה
דמתייב בפריה ורביה בעקרה וזקנה
ולא מוקי ציט לה בניס ויש לומר
דמסורוס ניחא ליה למפרך משום
דליכא למ"ד נפרק הכה על יצממו
(סס דף סח:) כיון דקיימא פריה ורביה
תו לא נריך: תלמוד א"ר
ובארבעם לא תעשו: מנח קא דריש
והא דלמך כתיבנהו (דף י"ד): שאלו את
בן זומא מהו לסרוקי כלנא אמר להו
בארבעם לא מעשו כל שצאלתסם לא
מעשו התם נפקא לן מארץ דמפרש
בשאלמות דרב אחאי"י דהא חובת
הגוף הוא מה לי נבקר מה לי כתיב
אלה הוי נבקר כלל אשר נבקר אתה
והכל מנח דריש כדפי' ומה שמפרש
בשאלמותו דהא דאסר לשמות סמח
דעקרתא היינו כרבי יהודה דלמך
דכב שאלן מתכוין אסור וא"ע"ג דק"ל
כר"ש דשרי היינו דוקא בשבת משום
דצניין מלאת מתעבת אלל בכל
המורה כולה כתיב לן כרבי יהודה
ואין נראה לר"י דכלל המורה כולה
ק"ל כר"ש דשרי כמשמע לעיל כפי'
המולא (פ"א): דלמך דרבי יוחנן סבר
כסתם משנה דמיר חוסף ומפסקם
וכו' והיינו כרבי שמעון דשרי דכר
שאלן מתכוין וכן משמע נפרק כל
פסולי המוקדשין (בבב"ב דף ל"ג)
דשמואל סבר כר"ש כלל המורה כולה
דכר שאלן מתכוין שרי גבי המקח
דס נבכור דפקק שמואל התם כר"ש
דשרי להקיין ופרקי עד השתא לא
אשמעינן שמואל דכר שאלן מתכוין
מומר דלמך רב חייל בר אשי' ולי
יש מילוק בין שבת לעלמא איטריך
התם שפיר לפסוק כר"ש א"ע"ג דכר
אשמעינן דשבת הלכה כר"ש והכל
אתיא אפילו לר' שמעון דפסיק רישיה
הוא דודאי יתמך בשמי' כוס עיקרין:
להביא

(א) ויני' השרץ פשפסא סי'
עשב שאלו גם אלל חסב,
(ב) סי' זר על ארבה ערין,
(ג) שאלן ער שום ארבה
למור מתקרי ערין ערן
(ד) ופשיסא,
(ה) פרשת אסור סימן קק,
(ו) וסס.

הגהות הב"ח

(א) נמי כתיבא ומיעקר ולי
(ב) (ג) י"ד ד"ה דכר אחר
וכי טולא. זיר טולא פרס
לוקטתה דקופתא וכן הוא
בכ"ד דף ק"ה פ"ב: (א) ה"ב
ד"ה יהמיל מנין לפרוה
בארם הוא אסור:

לעיו רש"י

סגרי"ג (פיגורין) ולי
גרמיית חילת (בבב"ב).
כחמה.
אליין [אלויין] אלי
(בבב"ב).

מיעשו: ומספרם מאלו. וא"ע"ג דסורוס אסור צדיס: וסא אמר רב אשי. דההוא לאו סורוס הוא אלל רמות רוחא נקיטא ליה לתרגומו ומשיעיל
הודו הוא מתאבל ואינו שמתם אלל כסורוס אפילו ממילא אסור: אלל כסריס. הך דשרי למישי כוס של עיקרין כמי שהוא סריס ככר עסקין:
הכל